

205

D. I. ULJANOVILLE

13/II. 1910.

Rakas Mitja! Jo verraten kauan sitten sain kirjeesi (ja sitten myös „Nivan” shakki-tehtävineen⁴⁴⁸) ja häpeäkseni olen viivästyttänyt vastausta. Miten edistyy parantumisesi? Toivottavasti lääkärit ovat itse varovaisia eivätkä ryhdy työhön ennen kuin ovat täysin parantuneet? Olen täällä usein ajatellut onnettomuuden mahdollisuutta ajaessani polkupyörällä Pariisin keskuksessa, jossa liikenne on tavattoman vilkasta. Mutta pudota nyt talvisaikaan maalla niin kuin sinä! Hevonen taisi olla aivan vauhko ja ajokin raisua!

Kirjoita, oletko täydellisesti parantunut. Anjuta kirjoitti, että jalan uskotaan parantuvan (täydellisesistikö? voiko ajaa polkupyörällä?), mutta olkapään ei. Niinkö? En oikein jaksa uskoa, ettei murtunutta lapaluuta yleensä voitaisi parantaa. Pitää ryhtyä tosi teolla hoitamaan sitä ja hoitaa loppuun saakka.

Manjashan suhteen ajattelen, että hänen olisi hyvä levätä kesällä kauemmin. Äitikin kirjoittaa siitä, mutta pelkää, ettei saa häntä suostumaan... Mutta pitäisi saada.

Meillä on täällä kaikki entisellään. Elämä on hiljaista. Sää on niin mainio, että aion ryhtyä jälleen harrastamaan pyöräilyä, etenkin kun voitin oikeusjutun ja saan kohta rahat automobiilin omistajalta.

Puristan lujasti kättäsi. Parane nopeammin ja perusteellisemmin. Koko meidän väki lähettää terveisiä.

Sinun V. U.

*Lähetetty Pariisista
Moskovan kuvernementin Serpuhovin
ujestin
Mihnevon asemalle*

*Julkaistu ensi kerran v. 1929
„Proletarskaja Revoljutsija”
aikakauslehden 11. numerossa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan